

Dwayne Lemon

Vajāšanas dziļi iekšienē

Labrīt visiem!

Esmu tik pateicīgs Dievam par šo nedēļas nogali. Tā ir bijusi brīnišķīga, es esmu bagātīgi svētīts. Tā bija liela priekštiesība - būt šeit pie dabas, tikties ar Dieva ļaudīm un dzirdēt, kā Dievs uzrunā.

Vai jūs esat dzirdējuši, kā Dievs jūs uzrunā? Āmen. Slava Dievam. Man jums ir jāsaka, ka Dievs ir bijis labs un uz mani ir runājis. Par katru vēsti, ko es runāju, es lūdzu Dievam, lai tā visupirms skar manu sirdi. Jo, ja tā var aizskart mani un ļauj man ieraudzīt, ka esmu bijis nepilnīgs Dieva godības atklāšanā, tad Dieva žēlastībā un ar Dieva palīdzību es lūdzu, lai tiktu pilnveidots tā, lai varētu palīdzēt brāļiem tikt pilnveidotiem. Es esmu pateicīgs par visu, ko Dievs ir mums devis un ka es pats esmu ticis modināts, un atkal manī ir turpinājusies reforma. Un Dieva žēlastībā es lūdzu, lai to labo darbu, ko Viņš ir iesācis manī, Viņš izdara līdz galam. Mums taču ir tāds apsolījums, vai ne?

Un tā šinī rītā man ir padomā aplūkot vairākas lietas, bet ir kas ļoti būtisks, ko Kungs grib, lai mēs saprastu. Redziet, visā šinī nedēļā mēs centrējamies uz to, lai varētu būt pārliecināti tāpat kā Pāvils, kas zināja, kam viņš tic. Pāvilam bija milzīga pārliecība, viņš neizrādīja vājuma pazīmes, kādas pat Jānis Kristītājs reiz izrādīja. Atcerieties, ka Jānis Kristītājs ticēja un teica, ka tas ir „**Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku**”. Šis pats Jānis nonāca dzīvē tādā situācijā, ka, atrazdamies cietumā, viņš teica: „Klausieties! **"Vai Tu esi Tas, kam jānāk, jeb vai mums citu gaidīt?"**” Te nu bija lielais priekšgājējs, kas uz brīdi ļāva atņemt sev drosmi. Bet Dievs ir bijis tik labs pret Pāvilu, ka mēs neatrodam Pāvilu sakām šādus vārdus. Kad Pāvils bija cietumā, viņš teica: „Klausies, es zinu, kam esmu ticējis, un esmu pārliecināts, ka Viņš ir spējīgs mani uzturēt līdz tai dienai.” Tāda drosme un ticība mums ir vajadzīga. Pāvils varēja to pateikt, jo viņš saprata savu aicinājumu. Viņš zināja, ko Dievs aicina viņu darīt. Redziet, pat vajāšanu laikā viņš bija spējīgs pastāvēt, kaut arī debesis sabruktu pār viņu.

Kāpēc tas ir tik svarīgi? Kā jau teicu iepriekš, tik ilgi, kamēr viss iet labi, tu un es teiksim - slava Dievam, paldies, Jēzu, viss ir labi! Bet, kad nāk vajāšanas un dzīves pārbaudījumi mūs sāk dauzīt... Es, brāļi un māsas, nezinu, kādi šie pārbaudījumi būs... Tie var nākt slimības formā, kādas sērgas formā, tas var būt darba vai ienākumu zaudējums, tas var notikt, bankrotējot iestādei, kurā strādājat, tā var būt pat nāve... Vai, neskatoties uz visu, mēs varēsim atkārtot Dieva kalpa vārdus: „Es zinu, kam esmu ticējis, un esmu pārliecināts, ka Viņš var mani uzturēt.” Tādai būtu jābūt Dieva ļaužu attieksmei, kad mēs ejam šīs pasaules pēdējā ceļojumā. Brāļi un māsas, es jums varu apsolīt, ka laiks ir gandrīz iztecējis! Drīz, ļoti drīz mēs redzēsim pilnībā piepildāmies lietas, par ko esam mācījušies Dāniēla un Atklāsmes grāmatā. Mēs tiksim pamatīgi pārbaudīti. „Lielajā cīņā” ir rakstīts, ka katrs indivīds tiks būtiski pārbaudīts. Tādēļ mums tagad ir jāmacās, kā pastāvēt ar Jēzu, kad pār mums nāks lielā krīze, lai mēs zinātu, kā pastāvēt ar Jēzu. Paturot to prātā, nolieksim galvu lūgšanā, pirms dodamies pēdējā sadaļā par vajāšanām. Mēs esam pārrunājuši par vajāšanām no ārpuses, mēs esam pārrunājuši par vajāšanām no iekšpuses, un šorīt mēs pārrunāsim par vajāšanām dziļi iekšienē.

Lūgsim.

Tēvs Debesīs, mēs esam pateicīgi, Kungs, par šīs brīnišķīgās nedēļas nogales svētībām. Kungs, es ticu, ka tas nav tikai tāpat vien, ko mēs lasām vai dziedam, bet ka mūsu dziļākās sirds stīgas ir tikušas aizskartas, jo mēs zinām, kam mēs ticam. Un mēs esam pārliecināti, ka Tu esi spējīgs mūs uzturēt. Kungs, es lūdzu pēc Tava Svēta Gara izliešanās. Tie bija pēdējie Jēzus vārdi, kas bija tik svarīgi mācekļiem, Viņam aizejot. Kungs, tagad, kad esam sanākuši uz šo pēdējo sanāksmi, es lūdzu, lai Tu izlietu Savu Garu tādā mērā, kā tas vēl nekad nav bijis līdz šim šajās sanāksmēs. Un es lūdzu, Kungs, lai mūsu prāts un mūsu sirds tiktu pārvērsti brīnišķīgajā Jēzus līdzībā. Dievs, es lūdzu, lai Tu mums palīdzi spiesties kopā, savienoties, un lai, atgriežoties katrs savā vietā, mēs spētu iet uz priekšu ticībā, zinot, kam mēs ticam, un būtu pilnīgi un galīgi pārliecināti, ka Tu vari mūs uzturēt un pasargāt līdz tai brīnišķīgajai dienai. Paldies, Kungs Dievs, ka esi dzirdējis šo lūgšanu, un paldies, ka to atbildi. Jēzu vārdā - āmen.

Es vēlos, lai jūs iedomātos, ka ir kāds sludinātājs, Dieva cilvēks, kas ir Dieva aicināts darīt svarīgu darbu. Un iedomājieties, ka šis pats sludinātājs staigā apkārt no vietas uz vietu un sludina Dieva Vārdu Dieva ļaudīm. Viņš sludina Dieva Vārdu Dieva ļaudīm tādā veidā un ar tādu spēku, ka ļaudis burtiski nāk pie šī sludinātāja, lai lūgtu viņu aizlūgt par viņiem, jo viņi tic, ka šis sludinātājs ir tiešām tuvās attiecībās ar Dievu. Mēs runājam par evaņģēlija kalpu, kas strādā varenā spēkā. Es gribu, lai jūs iedomājaties Dieva kalpu, kas staigā apkārt, sludinādam Dieva Vārdu, un cilvēki tiek atbrīvoti. Atbrīvoti no grēka saitēm. Atbrīvoti no dažādiem sātana liktiem un dēmonu uzraudzītiem dzīves šķēršļiem. Es gribu, lai jūs iedomājaties evaņģēlija kalpu, kam ir varens spēks, kad tas runā. Sludinātājs, kam cilvēki burtiski līp klāt un lūdz, lai „tu svētī mūs un mūsu bērnus, jo mēs zinām, ka tu lūgsi par mums, un mēs zinām, ka Debesis to sadzirdēs”. Ziniet, bija laiks, kad bija šāds sludinātājs. Lai kur viņš ietu, tas aizskāra sirdis un mainīja dzīves, un viņš bija liela svētība tik daudz cilvēkiem.

Šo sludinātāju sauca Džons Veslijs. Džons Veslijs, kas varēja turpināt Mārtiņa Lutera iesākto, kas izcēla gaismā brīnišķīgo mācību par taisnošanu ticībā, bet, kad Džons Veslijs parādījās, viņš sludināja ne tikai taisnošanu ticībā, bet arī svētošanu ticībā. Viņš parādīja cilvēkiem, ka ir iespējams dzīvot svētu dzīvi, var dzīvot grēku uzvarošu dzīvi. Tas pats Džons Veslijs, kas sludināja citiem, iedrošināja tos un kalpoja viņiem neilgi pēc iesvētīšanas kalpošanai. Tas ir aprakstīts grāmatā „Džona Veslija dzīve”. Šis citāts ir lasāms arī „Lielajā cīņā” 254.lpp. 3.paragrāfā, kur ir teikts: **„Pēc tam, kad Džons un Čārlzs Vesliji bija iesvētīti sludināšanas amatam, viņus kādā uzdevumā aizsūtīja uz Ameriku. Uz kuģa klāja atradās morāviešu brāļu pulciņš. Brauciena laikā sacēlās nikna vētra, un Džons Veslijs, skatoties nāvei acīs, saprata, ka nav vēl ieguvis pilnīgu mieru ar Dievu.”** Tas pats cilvēks, kas kalpoja citiem, tas pats cilvēks, pie kā nāca ļaudis un teica: „Lūdzu, svētī mani un manu namu!” Viņš ir izteicis vienas no visskaistākajām lūgšanām, bet šim Dieva kalpam nebija pilnīga miera ar Dievu. Un iemesls tam ir... atveriet Bībeles Romiešu grāmatas 5.nodaļā, palūkojiet, kas Romiešu 5.nodaļā rakstīts. Redziet, mums, kas šodien dzīvojam - tev un man - ir sacīts,... Veslija dienās vēl netika sludināta trešā eņģeļa vēsts. Mums grāmatā „Evaņģēlisms” 190.lpp. ir sacīts, ka trešā eņģeļa vēsts ir patiesība par taisnošanu ticībā. Trešā eņģeļa vēsts nav vienkārši brīdinājums cilvēkiem par zvēru un viņa zīmi vai aicinājums ļaudīm saņemt Dieva zīmogu, ievērojot Sabatu. Trešā eņģeļa vēsts jēga ir vest ļaudis pie Kristus un Viņa taisnības. Piedzīvojot šo taisnošanu Kristū, Dāvida dziesmās 191:172 rakstīts,...jo visi Tavi baušļi ir taisni”. Tātad, ja es piedzīvoju taisnošanu ticībā, es pilnīgi noteikti turēšu Dieva baušļus, nevis tos pārkāpšu. Tādēļ trešā eņģeļa vēsts patiesi ir taisnošana ticībā. Vai jūs zināt, ka mēs - es un tu- šodien varam piedzīvot trešā eņģeļa vēsti, vai nē? Vai

gribat zināt - kā? Palūkojiet, kas Bībelē rakstīts Romiešiem 5.nodaļā. Romiešiem 5.nodaļā Dievs pasaka to pilnīgi skaidri... Tieši tādēļ, ka taisnošana ticībā patiesi ir trešā eņģeļa vēsts, es gribu, lai jūs redzētu, ko Bībele saka - kādi augļi ir tiem, kas piedzīvo taisnošanu ticībā. Romiešu 5.nodaļā un 1.pantā teikts. Lasiet kopā ar mani. Ir rakstīts: „**Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir... Kas?.. miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.** Vai jūs zināt, ka vairākumam SDA nav miera? Lielākajai daļai SDA mūsdienās ir satraukums. Lielākajai daļai SDA mūsdienās tāpat kā Džonam Veslijam nav drošības un miera ar Dievu.

Cik tas ir nopietni, ka tāpat kā sludinātāji pagātnē, arī mūsdienu sludinātāji, kas iziet, lai sludinātu Vārdu, sludinātāji, kas stāv aiz katedras, sludinātāji, kas lūdz Dieva svētības citiem... tas ir apbrīnojami, ka sludinātāji, kas lūdz un tic svētībām citiem, netic svētībām, kas ir domātas pašiem.

Tās ir vajāšanas, kas atrodas dziļi iekšienē.

Kunga vajāšanas. Es ticu Taviem apsolījumiem un patiesībām - citiem, bet es esmu gājis pārāk tālu, es, Kungs, neticu, ka Tu to vari darīt arī man.

Šodien ir adventisti... Es atceros, runāju reiz kādā koledžā. Un šinī koledžā es redzēju lietas, kas mani burtiski satrieca, es būšu ar jums atklāts, tas mani satrieca. Šī koledža bija pazīstama ar to, ka ir mūsdienu patiesības skolotāji un līdzdalītāji. Viņi mācīja visas patiesības atbilstoši mūsu laikam, sākot ar veselības un apgērba reformu, taisnošanu ticībā utt. Un tā viņi uzaicināja mani runāt šinī skolā. Un, kad es tur ierados, es biju pārsteigts par to, ko es ieraudzīju. Es redzēju jaunus cilvēkus, kas jau 5:30 no rīta uz ceļiem lūdza Dievu pēc Svētā Gara izliešanas. Nekad nebiju redzējis tādus jauniešus. Es redzēju jauniešus, kas, kad vien tie sanāca kopā pat lekciju starplaikos, burtiski studēja Bībeli, studēja praviešu Garu un centās mācīties no Dieva Vārda. Es atceros, ka tad, kad bija laiks ēst, nebija jājautā, vai tur gadījumā nav etiķis, vai tur gadījumā nav šokolāde vai kāda cita veida inde. Nē, brāļi un māsas, viss bija tā kā vajag. Visas meitenes valkāja garas, krītošas drēbes, kas apsedza to vissvētāko vietu. Puiši, kad bija laiks lūgt, patiesi zemojās Dieva priekšā un atklāja savu sirdi Jēzum. Šī vide mani pārsteidza. Es sēdēju dažās no viņu stundām un klausījos, kā jaunieši mācījās no galvas veselas Bībeles nodaļas, ne pantu vai divus, bet nodaļas!

Kad es biju tur, es sacīju: „Kungs, šī ir īpaša vide, Tēvs, ko lai es runāju uz šiem jauniešiem?” Jo ir tā, ka mums, sludinātājiem, ir savs domas un idejas, bet dažkārt Svētais Gars liek runu pilnīgi izmainīt. Un Kungs man sāka dot sevišķu vēsti šiem jauniešiem. Kādu vakaru, kad es runāju par vajāšanām dziļi iekšienē, es teicu: „Pēc šīs sanāksmes es palikšu te un būšu šeit, lai ikviens, kas vēlas, varētu lūgt ar mani. Ja jūs jūtat, ka ejat caur kādiem pārbaudījumiem un cīņām, un lūdzat, lai Dievs jūs atbrīvo, nāciet, lūgsim kopā!” Un 95% cilvēku palika. Mēs uz ceļiem lūdzām vairāk kā 2 stundas.

Brāļi un māsas, 95% cilvēku nāca, lai kopīgi lūgtu - pieaugušie un jaunieši. Vai jūs zināt, ko viņi visbiežāk sacīja? Viņi sacīja: „Es nepazīstu Dievu.” Viņi teica: „Mums nav miera, ko tikai Kristus var dot!” „Esi mums žēlīgs un lūdz par mani, lūdz par manu māti un tēvu, es jūtos, it kā es būtu pazudis.” Un es sev sacīju: „Kungs, kā tas var būt, jo ārēji izskatījās, ka viņi visu dara tik pareizi?” Bet viņos norisinājās vajāšanas dziļi iekšienē. Sātans čukstēja viņiem ausī: „Tu esi grēcinieks. Tu vari darīt, ko gribi, tu vari zemoties, cik daudz gribi, tu vari lūgt, cik daudz tu gribi. Tu vari studēt un dot citiem bukletus, bet tu esi grēcinieks, un tu esi pazudis.” Un viņi noticēja sātanam.

Runājot par vajāšanām dziļi iekšienē, Džons Veslijs arī piedzīvoja šīs vajāšanas dziļi sevī. Viņš bija tas, kas ticēja patiesībai citu labā, bet pašam nebija drošības un miera ar Dievu. Kamēr viņš visiem sludināja, ka viņi ir taisnoti ticībā, viņš pats neticēja, ka ir taisnots, jo taisnošanas ticībā rezultāts taču ir minēts Romiešu 5:1: „**Miers ar Dievu.**” Un turpinājumā bija stāstīts: „**Turpretī vācieši...**” pretēji Veslijam, kam nebija miers, bet ir teikts... **Turpretī vācieši izturējās tik mierīgi un palāvīgi, ka viņš (Džons Veslijs) to nevarēja izskaidrot.**” Viņam nebija šāda miera, viņam nebija tādas uzticēšanās. Vai zināt, cik daudzkreiz es esmu bijis tādu cilvēku aprindās, kas ir mūsdienu patiesības piekritēji, cilvēku aprindās, kas tic visām Bībeles patiesībām, viņi pastāstīs tev pa svētdienas likumu un visas citas lietas, bet dienas beigās viņi netic, ka Jēzus ir miris par viņiem un var viņus izglābt. Viņi brīdina cilvēkus par to, kas tuvojas, kamēr paši tam nav gatavi. Tik bieži mēs sakām: „1.Jāņa 3:4.” Mēs sakām, ka 1.Jāņa 3:4 mums atklāj, ka grēks ir likuma pārkāpums. Vai tas ir tiesa? Jā, tā ir.

Bet, brāļi un māsas, atšķiriet Romiešiem 14.nodaļu, to gan mēs bieži nedzirdam. Romiešiem 14. nodaļā Bībele vēl kaut ko nosauc par grēku. Bībele Romiešiem 14.nodaļā... Kad esat atšķīruši, dariet to man zināmu, sakot - āmen. Romiešiem 14.nodaļā mēs atrodam, ka ir vēl kas, ko Bībele sauc par grēku. Redziet, kas rakstīts Romiešiem 14.nodaļā un 23.pantā. Kad esat atšķīruši, sakiet āmen. Bībele Romiešiem 14.nodaļā 23.pantā saka: „**Bet tas, kas šaubīdamies ēd, ir jau nosodīts, jo tas to nedara ticībā.**” Un tagad lasiet ar mani kopā pēdējo teikumu. **Bet viss, kas nenāk no ticības, ir grēks.**” Viss, kas nenāk no ticības, brāļi un māsas, ir grēks!

Kā gan mēs varam darīt darbu un sludināt vēsti, kam pat paši neticam un neprasām to sev? Kad mēs sakām citiem: „Tu vari tikt glābts. Jēzus piedod, Jēzus glābj, Jēzus glābj!”, bet taņī pat laikā paši neticam, ka Jēzus var glābt mani, tad mēs melojam. Bībele saka, ka viss, kas nenāk no ticības, ir grēks.

Dažas labākās svētrunas, kas ir tikušas runātas no katedras, ir bijis nekas vairāk kā grēks no sludinātāja puses, jo sludinātājs nepieprasa tādu pašu apsolījumu sev, kā viņš sludina tautai.

Dievs saka: „Tev jātic, tev jāsaprot, ka tie paši apsolījumi, ko tu sludini citiem, pieder arī tev.” Turpinot šo stāstu, es gribu, lai jūs paklausāties. Ziniet, tas bija pilnīgi satriecoši, ko es lasīju, jo, brāļi un māsas, es gribu atzīties, ka manā dzīvē ir bijis laiks, kad es līdzinājos Džonam Veslijam. Bija apsolījumi un lietas, ko es varēju sludināt un mācīt citiem. Es, brāļi un māsas, esmu redzējis cilvēkus, kas pieauga no mazas ticības uz pilnīgu ticību. Un, redzot viņus staigājam ar šo Dieva patiesību, es pats pie sevis dažkārt teicu: „Kungs, es arī gribētu tādu ticību kā viņiem!”

Tās bija mocības. Visas vajāšanas no ārpuses Dieva žēlastībā es varu panest. Dažas vajāšanas no draudzes iekšpuses - no saduķeju un farizeju puses – arī es varu Dieva žēlastībā panest, bet, brāļi un māsas, mana lielākā cīņa bija ar vajāšanām, kas norisinājās dziļi manā sirdī, jo es neticēju, ka tie paši apsolījumi, ko es sludinu citiem, ir domāti arī man. Šādas vajāšanas ir dziļas.

Par Džonu Vesliju „Lielajā cīņā” 255.lpp. ir rakstīts: „**Atpakaļceļā uz Angliju, kāda morāviešu sludinātāja pamācīts, Veslijs ieguva skaidrāku izpratni par Bībeles ticību.** ..Slava Dievam... **Viņš pārliecinājās, ka pestīšanas iegūšanai tam pilnīgi jāatsakās no palaušanās uz saviem darbiem un jāuzticas vienīgi Dieva Jēram, „kas atņem pasaules grēkus”. Kādā morāvijas brāļu sanāksmē Londonā viņš dzirdēja lasām Lutera rakstu par izmaiņām, ko ticīgā sirdī izdara Dieva Gars. To klausoties, Veslija dvēselē tika**

aizdedzināta ticība. ...Te ir Veslija vārds. Viņš saka: „Es izjutu sirdī savādu siltumu, es sapratu, ka pestīšanas jautājumā tagad uzticos Kristum, vienīgi Kristum, un tad ieguvu pārliecību, ka Viņš manus grēkus ir atņēmis, tieši manus, un tieši mani izglābis no grēka un nāves bauslības.” Garajos nogurdinošās un bezcerīgās cīņas gados... ieklausieties, kāda bija viņa dzīve. Ir teikts..... Garajos nogurdinošās un bezcerīgās cīņas gados- stingras pašaieliedzības, negoda un pazemošanās gados - Veslijs bija nelokāmi tiecies pretī savam mērķim - meklēt Dievu. Tagad viņš To bija atradis un uzzināja, ka žēlastība, ko, smagi pūloties, bija centies iegūt ar lūgšanām un gavēšanu, ar nabagu apdāvināšanu un sevis aizliegšanu, īstenībā pastāvēja kā dāvana, saņemama „bez naudas un bez maksas”.

Džons Veslijs cīnījās, cenšoties sevi padarīt svētu. Brāļi un māsas, tā bija smaga nasta. Vai jūs atpazīstat sevi Džonā Veslijā? Vai kādreiz esat centušies uzlabot attiecības ar Dievu? Vai zināt, ka daži no mums cenšas uzlabot savas attiecības ar Dievu, bet sātans ir tik viltīgs, ka viņš dažkārt mūs tanī pievīl tā, ka mēs to pat nenojaušam. Vai ļausiet jums pastāstīt piemēru?

Brāļi un māsas, būsim godīgi, pasakiet, vai jūs to esat piedzīvojuši? Dievs uzrāda jums grēku un palīdz jums saprast, kas ir grēks. Un šādi, Dievam palīdzot saprast, kas ir grēks, mēs grēku sākam saskatīt dziļākā līmenī. Tā ir patiesība, ka grēks ir Dieva likumu pārkāpšana, bet neaizmirstiet, ka Psalmā 119:96 Bībelē ir rakstīts: „...**bet Tavi baušļi ne ar ko nav ierobežoti.**” Uzlūkojot Dieva baušļus, mēs nedrīkstam tos uzlūkot virspusēji, mums tie jāskata dziļi.

Piemērs tam ir Jēzus sacītais, ka laulības pārkāpšana ir ne tikai tas, ka tu pārkāp laulību, bet, uzlūkojot sievieti, to iekārodams, tu jau esi laulību pārkāpis ...kur? Savā sirdī.

Ja Dievs nosoda vīrieti, kas uzlūko sievieti, to iekārodams, vai tad Dievs nenosoda arī sievieti, kas ģērbjas tā, lai vīrietis uz viņu lūktos ar iekāri? ...**bet Tavi baušļi ne ar ko nav ierobežoti...** Šādi mēs Dieva baušļus varam paplašināt vairākos līmeņos.

Un redziet, kas notiek. Dievs atver tev Savu likumu patiesības. Viņš palīdz tev tos izprast dziļi - tā ka tu sāc izprast grēku, kāds tas patiesībā ir – ārkārtīgi grēcīgs. Un, kad tu redzi grēku, kāds tas ir, tu saki Dievam: „Tavā žēlastībā un spēkā es nekad šo grēku vairs neatkārtosu!” Cik daudzi no jums kādreiz esat pieņēmuši šādu lēmumu? Jā, mēs esam to darījuši, vai ne?

Bet tagad paskatīsimies, kas notiek tālāk.

Jūs sakāt Kungam, ka tam tiksiet cauri ar Viņa spēku un žēlastību, un pāiet dienas, nedēļas, mēneši un, iespējams, gadi, un jūs vairs pie tā grēka neatgriežaties. Nu jūs sākat justies tīri labi, vai ne? Jūs sākat kļūt pateicīgi un slavējat Dievu, ka vairs neesat šī grēka upuris un vergs. Un tad kādu dienu vienā vājuma brīdī tas grēks, par ko tu domāji, ka esi to uzvarējis, uzsit tev uz pleca un saka: „Es esmu atpakaļ!” Un jūs atkal krītat tanī pašā vecajā grēkā. Vai atpazīstat sevi?

Kad tu krīti atpakaļ tanī grēkā... Ieklausieties, sātans ir ienaidnieks, kam patīk pārsteigt... Kad tu krīti atpakaļ tanī grēkā, tu jūties šausmīgi, vai ne? Tu sāc sevi vainot: „Kungs, es nespēju tam noticēt, ka es atkal iekritu tanī grēkā.” Redziet, kas tālāk. Tad, kad mēs tā jūtamies, mēs vēl joprojām lūdzam: „Kungs, piedod man, lūdzu, šo grēku” Vai tā ir? Jūs vēl joprojām sevi atpazīstat? Pēc tam, kad esat pateikuši šo

lūgumu “Kungs, lūdzu, piedod man šo grēku”, tu piecelies no lūgšanas, bet vienalga jūties vainīgs tanī grēkā, ko izdarīji.

Sekojat līdzī? Šī vainas sajūta nospiež tavu sirdi, un tu ej cauri dienai ar domu, „kā gan es tā varēju atkrist atpakaļ šinī grēkā, es tam nespēju noticēt”. Un tu sevi šauti tik ilgi, līdz... zvana mobilais tālrunis... un kādam ir nepieciešams, lai par viņu aizlūdz, un tu lūdz par šo personu. Un tas cilvēks, par ko tu lūdzi, saka: „Paldies, šī lūgšana man bija tāda svētība!” Un, kad tu noliec tālruni, pēkšņi tava vainas sajūta ir pazudusi.

Vai arī... tu esi veikalā, un tev somā ir buklets, un tu staigā pa veikalu un sev saki: „Ak, Kungs, kā gan es atkal iekritu tanī grēkā, ak, Kungs!” Un šķiet, ka tev ir grūti noticēt, ka Dievs ir piedēvis. Un tad tu redzi iespēju iedod kādam šo bukletīnu. Tu to viņam iedod, un viņš saka: „Ak, tas ir brīnišķīgi, es ko tādu tā gaidīju. Liels paldies!” Un viņš jūtas tik labi. Un tu pats jūti, ka tas ir beidzies, un tev sāk palikt labāk, un vainas apziņa sāk izzust.

Tiklīdz parādās izdevība kristīgai kalpošanai citiem un mēs to sākam veikt, tad vainas sajūta pazūd.

Mēs vēl neizprotam taisnošanu ticībā. Jo daudzi vēl joprojām domā, ka man kaut kas jādara, lai es sajustu, ka mani grēki ir piedoti. Tas ir Romas katoļu domāšanas veids, kas valda SDA draudzē. Ir cilvēki, kas sevi sauc SDA, bet ir RK – Romas katoļi, jo viņi domā, ka man kaut kas ir jādara, lai spētu noticēt, ka Dievs man piedēvis. Mēs nemākam prasīt, lai piepildās vienkārši Dieva apsolījumi. Ja mēs izsūdzam grēkus, tad Dievs ir uzticams un taisns, un Viņš tev piedod un šķīsta no visas netaisnības.

Tā bija arī ar Džonu Vesliju, tā bija ar citiem reformatoriem, tā bija ar tik daudziem mūsu kustības iesācējiem. Mēs ar to cīnāmies, jo tās ir vajāšanas dziļi iekšienē. Man kaut kas ir jādara, lai justos taisns. Es nespēju tā vienkārši noticēt Dieva apsolījumiem. Dievs vienmēr ir šo problēmu izpratis, un tādēļ Viņš mums saka to, kas rakstīt nākamajā citātā. Redziet, tas ir tiesa, ka ir tie tur, ārpusē, kas cenšas mūs, Dieva ļaudis, “nogrūst no zirga”. Tā ir tiesa, ka mūsu vidū, iekšpusē, ir vilki avju drēbēs, un arī viņu uzdevums ir mūs, Dieva ļaudis, “noraut no sedliem”. Un lai gan mūsu vidū un ārpusē ir ienaidnieki, nekad neaizmirstiet šo citātu no „Manuskriptu” 21.izlaiduma 302.lpp., kur ir teikts: **Lielākā nasta... Kas? ... Lielākā nasta, kas mums jānes šinī dzīvē, ir paša es.**” Nav lielāka ienaidnieka par šo. Nav iespaidīgāka vajātāja kā paša es.

Lielākā nasta, kas mums visiem jānes šinī dzīvē, ir tā, ka mums jātiek galā pašiem ar sevi. Un tālāk citātā teikts: **„Es ir pati sarežģītākā lieta, ar ko mums jātiek galā. Noliekot pie Kristus kājām savas nastas, neaizmirsīsim pie Kristus kājām nolikt paša es.”**

Atšķiriet kopā ar mani Atklāsmes grāmatas 12.nodaļu. Atklāsmes grāmatas 12.nodaļā mēs redzam, kā sātans strādā un ko viņš dara mums - Dieva ļaudīm. Sātana vēlme ir, lai tu sludinātu ko tādu, kam pats netici un ko pats neesi piedzīvojis. Tā ir viņa vēlēšanās. Tik ilgi, kamēr tu to neesi piedzīvojis, pat sātans ir gatavs teikt tam – āmen, kad tu to sludini, jo viņš zina, ka tu tam dienas beigās piederēsi šā vai tā.

Tādēļ mums ir jāsaprot, kas par viņu ir teikts Atklāsmes grāmatas 12.nodaļā. Ja esat atšķīruši, dariet to man zināmu, sakot - āmen. Atklāsmes grāmatas 12.nodaļāun 10.pantā ir teikts: **„Tad es dzirdēju stipru**

balsi debesīs saucam: "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir... Kas? ...gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs,... Kas tas tāds? Nekas cits kā sātans pats....kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm."

Brāļi un māsas, sātans inspirētos rakstos ir atzīts un nosaukts par brāļu apsūdzētāju. Un, lai gan tā ir taisnība, ka viņš iet pie Dieva un saka: „Tas un tas nav Tevis cienīgs. Viņi nav pelnījuši Tavu mīlestību, viņi nav pelnījuši Tavu žēlastību. Viņi ir pelnījuši nāvi.” Sātans šo ideoloģiju vēlas nostiprināt, to pašu sakot arī mums. Viņš saka: „Paskaties uz sevi, tu esi te, augšā kalnos, un vēlies šos sevišķos piedzīvojumus ar Jēzu?” Bet varbūt tev ir kāds grēks un kāds slikts paradums, kas varētu dot par sevi ziņu pat šinī nedēļas nogalē. Tad sātans čukstēs: „Paskaties uz sevi, ... tu esi nevērtīgs. Paskaties uz sevi, ... tu to nevari. Tu vari citiem to sludināt, bet tu pats nevari prasīt pēc šo apsolījumu piepildīšanās, tu esi pazudis.” Viņš pastāvīgi to čukst mums ausī.

Es esmu tik pateicīgs par inspirāciju! Es vēlos, lai jūs paklausītos šo. Ir teikts... Slava Dievam par šo citātu! „Review & Herald” 1892.gada 20.septembris. Tur ir teikts: „**Kad sātans tev saka..** Es vēlos, lai jūs ieklausāties šinī citātā. Pierakstiet to un iemācieties no galvas...Tur ir teikts: „**Kad sātans tev saka, ka tu esi grēcinieks, un uzrāda nepareizības un nolaidības, pasaki viņam, ka tu zini, ka esi grēcinieks, bet ka Jēzus Kristus ir nācis šinī pasaulē, lai glābtu grēciniekus. Saki viņam:„Ja kāds krīt grēkā, tad mums ir Aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns.”** Atkārto apsolījumu: „Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” Ja tu tuvosies Dievam, Viņš tuvosies tev. Pieprasi Dievam šī apsolījumu piepildījumu Jēzus Vārdā, un tev pieder Viņa apsolījums, ka taisnības Saule spīdēs pār Tevi.”

Brāļi un māsas, tā ir patiesība. Sālamana pamācībās 24:16 ir teikts: „**Jo taisnais krīt septiņas reizes un ceļas atkal augšā...**”

Tādēļ, ja tu grēko. Vai jūs neesat pateicīgi, ka Bībele saka „ja”, nevis „kad”. Ir teikts „**Ja kāds krīt grēkā**”. Redziet, vairums cilvēku uzsver otro daļu, bet atstāj novārtā pirmo daļu. Vispirms Dievs saka 1.Jāņa 2.nodaļas sākumā: „**...to es jums rakstu, lai jūs negrēkotu.**” Citiem vārdiem sakot, viņš atgādina jums, ka ir jāpārtrauc grēkot. Bet dažkārt mēs dzirdam tik daudz par pārtraukšanu grēkot un uzvaru pār grēku, un tas tik dziļi iespiežas mūsu apziņā, ka mēs aizmīstam otru apsolījumu, kurā ir teikts: „**Un, ja kāds krīt grēkā,... tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā.**” Es nevaru saskaitīt ne uz saviem roku, ne kāju pirkstiem un pat ne uz visu jūsu roku un kāju pirkstiem, cik reizes esmu ceļojis pa šo zemi un cilvēki atkal un atkal man saka: „Man nav pārliecības, man nav tāda miera ar Dievu, kādam vajadzētu būt. Es neticu, ka man ir uzvara pār grēku.”

Un iemesls, kāpēc viņi to saka, ir tāds, ka viņi ar savu prātu tam notic, bet tanī pašā laikā redz nepilnības savās dzīvē un krīt atkal grēkā. Bībele saka: „**Ja kāds krīt grēkā..., tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā - Jēzus Kristus, kas ir taisns.**”

Brāļi un māsas, lūdzu, dodiet cilvēkiem līdzsvarotu vēsti. Dariet tā, kā Jānis to darīja: „Klau, Dievs grib, lai tu pārtrauc grēkot, un Dieva žēlastībā mēs to varam izdarīt. Bet, ja kāds krīt grēkā, nekad neaizmirsti, ka tev ir Aizstāvis Tēva priekšā.” Nekad to neaizmirsti.

Jo tanī brīdī, kad mēs krītam grēkā, mēs piedzīvojam vajāšanas dziļi mūsu iekšienē. Tas ir tad, kad ienaidnieks sāk uz mums runāt un visu ko iestāstīt. Es, brāļi un māsas, esmu bijis vairākās sanāksmēs un es esmu dzirdējis dažus sludinātājus sludinām, ka uzvara pār grēku ir kā kaut kas tik pretīgs. Viņi to parāda kā kādu sevišķu slogu. Saprotiet mani pareizi. Grāmatā „Domas par kalna svētrunu” 331.lpp. ir teikts, ka mums būs nopietna cīņa. Nopietna cīņa ar sevi. Elena Vaita saka, ka mums sevi ir smalki jāpārmeklē un jābūt paškritiskiem. Es nesaku, ka tas ir rožains ceļš, bet, brāļi un māsas, tas ir tas ceļš, pa kuru Kristus mūs var izvest. Dievs mums katram saka: „Jā, uzvara pār grēku... tā ir nepieciešama.” Un Jēzus arī saka: „Jums visiem uz to jātiecas.” Un Kristus arī saka: „Bet, ja kāds krīt grēkā, nepaliec pakritis, vārtīdamies savos grēkos, jo pat taisns cilvēks krīt 7 reizes, bet galvenais ir, ka viņš atkal ceļas augšā!”

Daudzi cilvēki ir atstājuši patiesību un šo kustību tikai tāpēc, ka ir sludinājuši augstus un svētus standartus, bet paši savā sirdī ir sapratuši, ka viņiem pašiem nav šādas pieredze. Un laika gaitā viņi ir izdomājuši: „Re, es te sludinu šo augsto standartu, bet pats esmu kritis grēkos.” Viņi vairs netic Dieva apsolījumiem un tā rezultātā sev saka: „Kāda tam visam jēga, labāk es to visu pametīšu.” Un viņi pagriež muguru Jēzum.

Es vēlos, lai jūs ieklausītos, kas rakstīts Jesajas 55.nodaļā. Tuvojoties nobeigumam, atvērsim Jesajas 55.nodaļu. Jesajas grāmatā mēs atrodam vienu no brīnišķīgākajiem atzinumiem inspirētajos rakstos. Es gribētu, lai katrs no mums to pieprasītu piepildāmiem mūsu dzīvē. Pieprasiet to kā savējo. Jesajas 55.nodaļā, redziet, kas stāv rakstīts. Es vēlos lasīt no Jesajas 55.nodaļas 7.pantu un tad brīnišķīgu citātu, kas to papildina.

Jesajas 55.nodaļa un 7.pants. Kas šeit ir teikts? Lasīsim kopā: „**Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš.... Ir kāds?....ir bagāts žēlastībā.**”

Dievs saka: „Es jums piedošu pilnīgi (bagātīgi)!” Dažkārt mēs Dievu parādam kā tādu, kam rokās ir lineāls un kurš saka: „Nu tā, tu jau esi kļūdījies piekto reizi, tu vēl drīksti kļūdīties divas reizes, bet tad Es tevi tiesāšu.” Ir cilvēki, kas par Dievu domā šādi. Bet Dievs saka: „Es esmu bagāts žēlastībā.”

Vai Dievs ar to veicina grēku? Vai Dievs veicina mūs grēkot? Lai Dievs pasarga! Nē!

Bet Dievs saprot cilvēka trauslumu - ka mēs, ceļojot uz debesīm, kādā situācijā varam pakrist. Un, ja mēs krītam grēkā, mums ir Aizstāvis Tēva priekšā.

Paklausieties, kas grāmatā „Ticība un darbi” 36.lpp., komentējot šo Jesajas 55:7, ir teikts. „**Mums ir jāmacās Kristus skolā. Nekas... Kas? ...Nekas cits, kā Viņa taisnība mums piešķir žēlastības derības svētības. Sen mēs šīs svētības esam kārojuši un centušies iegūt, bet neesam tās saņēmuši, jo esam lolojuši domu, ka mēs paši ko varam darīt, lai sevi padarītu to cienīgus. Mēs neesam novērsuši skatus no sevis un neesam ticējuši, ka Jēzus ir dzīvais Glābējs. Mēs nedrīkstam domāt, ka mūs glābs mūsu pašu žēlastība un nopelni. Kristus žēlastība ir mūsu vienīgā glābšanas cerība. Caur Savu pravieti Kungs ir apsolījis: „Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” (Jes.55:7) Mums vienkārši ir jātic apsolījumam, nepieļaujot jūtas ticības vietā.**”

Vai jūs to dzirdējāt? Jums vienkārši jātic apsolījumam. Neko tam nepielieciet klāt. Neko nepievienojiet, ticiet tam, kā tas stāv rakstīts. Dievs saka: „Ja jūs esat Mani atstājuši, Es esmu bagāts žēlastībā.” Un nobeigumā bija teikts: „**Mums vienkārši ir jātic apsolījumam, nepieļaujot jūtas ticības vietā.**”

Tā ir viena no mūsu kļūdām. Mēs gaidām, ka jutīsimies labāk, pirms lūdzam pēc apsolījuma piepildīšanās.

Grāmatā „Agrīnie raksti” 72.lpp. ir teikts: „**Ticība ir tā, kas mums ir jāvingrina**, ..un tālāk teikts,.. **bet priecīga sajūta ir tā, ko dod Dievs.**” Vai jūs sapratāt?

Redziet, pasaule saka „vispirms sajūti un tad rīkojies” vai arī „sajūti vispirms un pēc tam tici” – tā domā pasaulē.

Dievs saka: „Es neesmu tāds kā pasaule.” Dievs saka: „Tici un dari. Pieņem, un pēc tam Es došu labas sajūtas par to, kam jūs ticējāt un ko pieņēmt, to darot.”

Dieva plāni atšķiras no cilvēku plāniem.

Un tagad, kad šī nedēļa nogalē jūs visu to esat dzirdējuši un sakāt: „Kungs es esmu dzirdējis par uzvaru pār grēku. Es esmu dzirdējis par vajāšanām no ārpuses un iekšpusēs, par farizejiem un sadūķejiem, Dievs, esi žēlīgs, es esmu ieskatījies sevī un es esmu ieraudzījis, ka es pats esmu bijis farizejs, es pats esmu bijis sadūķejs. Kungs, man nav cerības! Es varu sludināt citiem, bet nespēju pieprasīt šo apsolījumu piepildīšanos savā dzīvē!”

Dievs saka: „Dārgais bērns!” Dievs saka: „Paklausies, tu neesi pirmais, kas tam iet cauri, un, tā kā Es esmu izvedis tam cauri cilvēkus jau pagātnē, Es varu tevi arī tam izvest cauri!” Viņš atkārto tos pašus apsolījumus un saka: „Kā tu uzdrošies domāt, ka šie apsolījumi nav priekš tevis?”

Dievs grib, brāļi un māsas, lai mēs vienkārši saprastu, ka mēs dzīvojam tādā laikā, kad Dievs vēlas, lai mēs esam pārliecināti, ka varam palikt pie Viņa. Tādā pašā veidā kā Pavils vajāšanu karstumā varēja teikt: „Es zinu, kam es ticu, es zinu, ka Viņš ir spējīgs mani uzturēt. Es esmu par to pārliecināts, nekas nevar mani no tā novirzīt.”

Brāļi un māsas, jūs nevarat atļauties atstāt šo vietu bez tādas pašas pārliecības sirdī. „Es zinu kam es ticu, un nekas mani no tā nevar novirzīt! Man vienalga, vai vajāšanas ir no ārpuses, man vienalga, vai vajāšanas ir no iekšpusēs. Pat ja vajāšanas ir dziļi iekšienē, man ir jābūt pārliecinātam par to, kam es ticu.”

Marka evaņģēlija 9.nodaļā ir stāstīts par vīru, kura dēls bija dēmonu apsēsts. Zēns bija dēmonu apsēsts, un šis cilvēks ticībā atveda savu dēlu pie mācekļiem cerībā, ka mācekļi izdzīs dēmonu. Jūs labi zināt šo stāstu. Mācekļi mēģināja, bet viņiem nesanāca. Viņi to nevarēja izdarīt. Un tad Kristus parādās uz skatuves. Un, kad parādījās Kristus, Viņš atnāca, lai dziedinātu. Es vēlos, lai jūs ievērojat, ko Kristus teica tam cilvēkam, un šodien Viņš prasa tev to pašu jautājumu.

Tāpēc noslēgumā atvērsim Marka 9.nodaļu. Jēzus izteica šo paziņojumu cilvēkam. Ievērojiet, ko Jēzus saka šim cilvēkam, tad es vēlos, lai jūs ieraugāt, ko cilvēks atbildēja, un tad paskatieties, ko Jēzus darīja.

Bībelē Marka 9.nodaļā ir rakstīts. Kad esat atšķīruši, dariet man to zināmu, sakot - āmen. Marka 9. nodaļā un 23.pantā rakstīts. Lasiet kopā ar mani: „**Bet Jēzus uz to sacīja: "Tu saki: ja tu spēj! Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic."**” Jēzus saka: „Tu vari ticēt Maniem apsolījumiem ne pasaules dēļ, ne draudzes dēļ, bet gan tevis paša dēļ.” Viņš saka: „Ja tu vari ticēt Maniem vārdiem tevis paša dēļ, visas lietas ir iespējamās.” Nav svarīgi, cik tu esi grēcīgs, nav svarīgi, cik tu esi netīrs, nav svarīgi, cik reizes esi visu izdarījis nepareizi. Jēzus saka: „Ja tu varētu ticēt, visas lietas ir iespējamās!”

Palūkojieties uz cilvēka atbildi. Kāda godīga atbilde. Vai jūs gribat būt tik godīgi kā viņš? Cilvēks 24. pantā atbildēja visai tieši: „**Un tūdaļ tā bērna tēvs brēca un sacīja: "Es ticu, palīdzi manai neticībai!"**”

Mums ir jābūt atklātiem ar Dievu.

Daudzi no mums, brāļi un māsas, ir tādi pat kā šis cilvēks. Mēs esam redzējuši, mēs esam dzirdējuši, mēs pat varbūt esam eksperimentējuši un kaut ko pamēģinājuši, bet dažkārt, kaut arī sakām, „Kungs, mēs ticam”, tomēr sirdī šaubāmies.

Lūdzu, Jēzu,... Palīdzi manai neticībai! Un tādēļ, ka šis cilvēks godīgai nāca pie Kristus, redziet, ko Jēzus darīja. 25.pantā rakstīts: „**Bet Jēzus, redzēdams, ka ļaudis satecēja, apdraudēja nešķīsto garu, uz to sacīdams: "Tu mēmais un kurlais gars, Es tev pavēlu: izej ārā no tā un neieej vairs viņā."**” Un Viņš atbrīvoja šo jauno cilvēku.

Tēva ticība nebija pilnīga, bet bija pietiekama, lai iekustinātu Visuvarenā roku.

Brāļi un māsas, ejiet pie Dieva šodien. Sakiet: „Es ticu, bet es atzīstu, ka manī vēl ir mazticība. Es lūdzu, lai Tu palīdzi manai neticībai!” Būs brīži, brāļi un māsas, kad velns čukstēs jums ausīs. Būs vajāšanas dziļi iekšienē, viņš jūs apvainos un stāstīs jums visus iespējamus iemeslus, kāpēc jūs to nevarat paveikt. Bet Dieva žēlastībā turieties pie šiem apsolījumiem kā dotiem tieši jums. Ejiet pie Dieva un sakiet: „Dievs, es ticu, palīdzi manai neticībai!” Un Jēzus, kas neuzlūko cilvēku vaigu un nāca pretim šim cilvēkam, un palīdzēja viņa neticībai, nav šaubu, brāļi un māsas, ka Viņš palīdzēs arī jūsu neticībai.

Vai ticat, ka šī cilvēka ticība tika stiprināta, kad viņš redzēja savu dēlu atbrīvotu? Dievs šodien grib stiprināt arī jūsu ticību. Viņš grib tevi atbrīvot. Viņš grib parādīt, ka dēmoni, kas apspieduši jūs, ir padzenami. Viņš saka: „Paklausies, es varu tevi šodien atbrīvot, ja tu to vienkārši pieņem.” Jēzus aicina tevi ticēt un negaidīt uz sajūtām. Tici, ka tas ir atrisināts, un tas tiks atrisināts.

Es nezinu, kā jūs, brāļi un māsas, bet es redzu, ka notiek vajāšanas no ārpuses, es esmu redzējis, ka ir vajāšanas no iekšpuses, un es ticu, ka vissāpīgākās mums ir šīs vajāšanas, kas ir dziļi mūsos. Tā ir cīņa, un, ja mēs šinīs vajāšanās dziļi iekšienē Dieva žēlastībā gūstam uzvaru, mēs varam izturēt tās, kas ir draudzes iekšienē, un mēs varam izturēt tās, kas nāk no ārpuses, jo Dievs ir devis uzvaru. Un, ja gribat būt godīgi pret sevi, tad sakiet: „Zini ko, es atzīstos....” Brāļi un māsas, nelūkojieties uz sevi, neskatieties uz ieņemamo amatu draudzē, neraizējieties par to, ko citi cilvēki par jums domās, jo šis aicinājums ir starp tevi un Dievu.

Ja šodien tu redzi un atzīsti: „Es esmu pakļāvēs vajāšanām dziļi iekšienē; ir bijuši apsolījumi, ar kuriem esmu stiprinājis citus, bet par kuriem es atzīstos, ka pats neesmu varējis tos pieprasīt sev.” Tad sakiet

šodien: „Dieva žēlastībā es pieņemu, ko Kristus ir darījis manis labā tāpat, kā es pieņemu to, ko Viņš dara manis labā, jo, ko Viņš ir iesācis, to Viņš arī pabeigs.”

Ja jūs redzat, ka esat uzticējušies paši sev un esat ielaiduši šīs vajāšanas dziļi iekšienē, un esat ticējuši ienaidnieka čukstiem, bet šodien Dievs jums dod uzvaru, tad es gribu, lai jūs apliecināt to cits citam un iedrošināt cits citu, pieceļoties kājās. Dažkārt kādam vajag redzēt citu pieceļamies un teikt: „Slava Dievam, es arī gribu celties.” Vajāšanas dziļi iekšienē ir smagas, bet Dievs šodien ir apsolījis, ka var mūs no tām atbrīvot. Āmen?

Apstiprināsim mūsu apņemšanos ar lūgšanu.

Tēvs Debesīs. Mēs esam tik pateicīgi, ak, Kungs. Šī nedēļas nogale ir bijusi tik spēcinoša, jo Tu esi ļāvis mums labāk saprast, ka mēs varam zināt, kam esam ticējuši, un būt pārliecināti, ka Tu esi spējīgs mūs uzturēt līdz Tai dienai. Kungs, tā diena tuvojas, un tā nav vairs tālu. Tēvs, es lūdzu, kaut Tu uzturētu Savus ļaudis uzticīgus. Kungs Dievs, tagad, kad mēs gatavojamies izklīst pa vietām, no kurienes esam sabraukuši, es lūdzu, lai Tu mūs svaidītu ar Savu Garu, lai Viņš varētu iemānot ikviena mūsu sirdī, ka mēs varētu pieņemt Dieva apsolījumus un tos pieprasītu, kā inspirētie raksti saka, „tādus, kādi tie ir”. Mēs vairs negribam savā spēkā izlīdzināt attiecības ar Tevi. Kungs, piedod, ka mēs esam piekropuši indulģenču sistēmu protestantu izpildījumā. Bet šodien mēs to visu nododam Tev un pieņemam Tavu taisnību, mēs vairs neuzlūkojam savus paša darbus un panākumus, bet uzticamies Tavai taisnībai. Dod mums spēku dzīvot svētu dzīvi šīnī grēcīgajā pasaulē. Mēs pateicamies par citu liecībām, kā, piemēram, par Tava kalpa Džona Veslija liecību. Paldies, ka Tu esi saglabājis līdz mūsdienām šo vēstures fragmentu, jo tas ir tagad kļuvis par iedrošinājumu daudziem citiem. Ak, Tēvs, tu redzi, ka mēs šeit daži esam palikuši sēžam, kaut gan zinām, ka vajadzēja piecēties. Kungs, es lūdzu, iespaido mūsu sirdis, mēs tur neko nevaram darīt, ja kādu iemeslu dēļ mēs to nespējam saprast. Kungs, es lūdzu, iespaido mūsu sirdis, lai mēs saprastu, ka visas lietas nāk no Tevis un no Tavas rokas mēs Tev dodam. Svētī tos, kas ir izlēmuši un piecēlušies, un ļauj ieraudzīt, ka esam pakļāvušies vajāšanām dziļi iekšienē, bet šodien Tu esi mūs atbrīvojis. Un mēs negaidām uz jūtām, bet mēs pieņemam Tavu patiesību ticībā, un mēs vienkārši gaidām uz jauko sajūtu, kas tiks sūtīta no Debesīm mums ikvienam. Paldies, ka esi dzirdējis mūsu lūgšanu, un paldies, ka esi bijis ar mums šīnī nedēļas nogalē. Turpini mūs uzturēt, mēs lūdzam, jo mēs to lūdzam Jēzus vārdā - Āmen.